

34

בבת אחת הפסיקו האופנוענים לנסוע. זה היה הרווח הראשון עבורו. הם ירדו והתכופפו מאחורי האופנועים שלהם. אחרי שניות אחדות, כשזיהו את מקור הירי, פתחו במטח אדיר של יריות לכיוונו. רוני ראה אותם יורים בחמת זעם, ממטירים אש אל הנקודה בה הסתתר איצ'ה גולדמן, והתמלא חרדה. גם חרטה.

'אולי לא הייתי צריך להניח את איצ'ה כפיתיון', נקף ליבו. 'מי יודע אם הוא ישרוד את המתקפה הזאת. רק שלא ירים את הראש מעל הסלעים, כי אז הוא אבוד'. אולם בשלב הזה לא היה בידו לעשות מאומה. מאוחר מדי. הוא העדיף אפוא להתרכז במשימה שלו. לפחות יציל את יורם.

האופנוע שלו נטמע בין האופנועים האחרים, והביטחון אותו הפגין גרם לכולם לחשוב שהוא אחד משלהם. למעשה, אף אחד לא היה שם לב אליו גם לו היה מסתובב ביניהם רגלית וללא הקסדה. כולם היו טרודים במתקפת הפתע שנחתה עליהם. רוני התקרב ליורם, שבהה בנעשה בעיניים קרועות לרווחה, והרים את מגן הפנים.

"יורם, זה אני!" קרא לעברו. "אני בא לשחרר אותך".

"רוני?" תימהון צבע את פניו של יורם.

"אתה רואה נכון. גם איצ'ה גולדמן פה. הוא זה שירה לכאן כדי להסיח את דעתם של האופנוענים".

אחד המאפיונרים התקרב אליהם. "היי! מה אתה עושה איתו?" פנה אל רוני ממרחק.

אחרי הכל, המזל שלו לא מאיר לו פנים כמו שחשב. רוני מיהר לכסות את פניו בקסדה וסימן בידו ששום דבר לא קרה. הוא שלף את האקדח של המאפיונר שלכד קודם לכן, כיוון אותו לעבר הגבעה והחל לירות. האיש שבא מולו לא נפל בפח. הוא המשיך לצעוד לכיוונו והפנה את נשקו לעברו.

'אם הוא יתקדם עוד כמה צעדים, אנחנו אבודים', היה לרוני ברור.

שיקול הדעת שלו אמר לו לירות באיש לפני שהוא יירה בו. רוני הסתובב בשבריר שניה, ירה בשבריר שניה נוסף, והסתובב בחזרה ברגע שלאחר מכן. כל התקרית ארכה פחות משתי שניות. אף אחד לא שם לב בתוך חילופי הירי, או כך לפחות ביקש רוני לחשוב. הוא ראה את המאפיונר הירווי קורס על הקרקע ולא איבד זמן.

מתיק הגב שלו הוא שלף סכין יפנית ורכן מאחורי הכיסא עליו ישב יורם. כשהתחיל להתיר את קישורי הידיים, שם לב שעוד כמה אופנוענים מעיפים לעברו מבטים. פעולת ההסחה עבדה יפה, אבל לא מספיק יפה

כמו שקיווה. הוא קם והטיח אגרוף בפניו של יורם, משתדל לרסן את עצמו ככל שהצליח.

"סליחה, יורם", התנצל. "זה לטובתך. החבר'ה כאן מתחילים לחשוד בי".

יורם הנהן קלות בחולשה. "זה בסדר. אתה יכול להמשיך ככל שיידרש".

שוב נאלץ רוני להפסיק את מעשיו ולחזור לירות לכיוון הגבעה עליה ניצב איצ'ה גולדמן. חרדתו הרקיעה שחקים כשגילה את דמותו של איצ'ה מבצבצת מאחורי הסלעים. כעבור עוד כמה רגעים הוא ראה את ידי מורמות כלפי מעלה, עד כמה שהצליח. יד ימין שלו הגיעה עד גובה הראש, ורוני זכר שזו תוצאה של ניתוח כושל שעבר האיש.

"מה הוא עושה, למען השם?! מלמל בדאגה הולכת וגוברת. הם יחסלו אותו!"

"רוני", שמע קול חלוש מאחוריו. "עכשיו זה הזמן".

זה היה יורם. רוני הסתובב לעברו. "מה אמרת?" שאל, רק כדי לוודא.

"הרב יצחק מסיח את דעתם של האנשים כאן. הוא קונה לנו זמן, אל תבזבז אותו".

"אבל הוא מסכן את החיים שלו!" רוני נזעק ובד בבד ניגש לחתוך את החבלים שקשרו את יורם לכיסא.

"נכון, הוא מסכן את החיים שלו, בשבילנו. בוא נלך להציל אותו".

עיניו של רוני התרוצצו בין החבלים אותם היה צריך לחתוך ובין הגבעה עליה עמד עדיין איצ'ה בידיים מורמות. האופנוענים דווקא הפסיקו לירות למשך זמן מה, והתרכזו בדמותו הקטנה העומדת שם ללא תזוזה. הם החלו להתדיין ביניהם מה לעשות איתו והסיחו דעתם לחלוטין מיורם בוקובזה ומרוני ששחרר אותו.

רוני סייע ליורם להיעמד. "אתה יכול לעלות על האופנוע?"
 "אני מאמין שכן. בוא נבדוק".

היתה זו הפעם השניה לאותו יום בה עזר רוני לאדם מבוגר לעלות על האופנוע שלו. עם יורם זה הלך יותר בקלות, למרות שהיה פצוע - הוא היה מיומן בעלייה לאופנועים משחר נעוריו. פצע הירי שבגופו דימם לא מעט, ויורם הפעיל עליו לחץ, מנסה לעצור את הדימום. רוני מסר לו את האקדח הנוסף שהיה בתיקו, אותו החריס מהמאפיונרים מוקדם יותר.

"אתה מסוגל לירות?" שאל את יורם.
 "תמיד".

"אז אנחנו זזים. תיאלץ לעזוב לכמה דקות את הפצע ולירות לכיוון האופנוענים. אתה מכוון לימין, אני לשמאל. יצאנו?"
 "איך אומרים אצלכם? בעזרת השם נעשה ונצליח".

הם פצחו בנסיעה מהירה, מתקרבים לנופיית האופנוענים שעדיין התלבטה מה לעשות עם איצ'ה. כששמעו את נהמת המנוע מאחוריהם, הסתובבו וגילו מיד את יורם יושב במושב האחורי. רוני הקדים אותם ופתח באש לכיוונם, ויורם גם הוא החל לירות לעברם. האופנוענים מיהרו להישכב על הרצפה, מנסים להסתתר מאחורי כלי הרכיבה הכבדים שלהם.

רוני דהר קדימה, מחזיק את האופנוע בידו האחת ויורה בידו השניה. כשעברו את חברי הכנופיה, אלה נעמדו והחזירו אש. רוני החל לזגוג במיומנות, מה שאילץ את יורם לאחוז בו היטב. האופנוע ביצע תמרונים חדים, הכדורים שרקו סביבם, ואחד מהם אף פגע באופנוע. רוני הרגיש את הרעידה ושמע את צליל המתכת המתפצחת, אך הצליח לייצב את הכלי ולהמשיך בנסיעה. קליע נוסף העיף את אחת ממראות הצד.

"אתה בסדר, יורם?" צעק אליו רוני.

"בסדר גמור. עד כמה שאפשר", הגיעה התשובה.

כעבור דקה מתוחה הם היו מחוץ לקו האש. קולות הירי פסקו. פניהם היו מועדות לכיוון התלולית שבה התמקם איצ'ה גולדמן. כעת הוא כבר לא נצפה שם, במקום בו עמד קודם לכן. רוני ציין לעצמו שהתושיה שלו - גם אם הפעולה שלו היתה מסוכנת ביותר - הצילה את שניהם.

"הצלחנו!" שמח. קולו נבלע ברעש המנוע המטרטר.

יורם נקש על כתפו. "אה... רוני?"

"כן?"

"תסתכל במראה".

רוני העיף מבט במראת הצד הימנית שנותרה לפליטה. ליבו החסיר נשימה. שורה של אורות פנסים נראתה שם. כעשרה אופנועים דלקו בעקבותיהם. השמחה שלו על כך שנפטר מהם היתה מוקדמת. מאוד מוקדמת. הם לא יניחו לטרפם לחמוק מהם כל כך מהר.

גם איצ'ה נכנס כרגע לסכנה מיידית. אם הוא יבחר לנסוע לכיוונו, המאפיונרים ימצאו אותו ויהרגו אותו בלי לשאול הרבה שאלות. אין חבר בארגון 'עולם טהור' שלא מכיר את האיש שהיה שבוי בידיהם והשתחרר בפעולה נועזת.

'במחשבה נוספת', המשיך רוני לטוות את פתיל מחשבותיו, 'בין כך ובין כך הם יגיעו אליו. ובכלל, איך אני בדיוק הולך להבריח מכאן שני אנשים חוץ ממני? על האופנוע אין הרי מקום נוסף'. הוא כעס על עצמו שלא חשב על החור הגדול הזה שנפער בתוכנית שלו.

מבט נוסף במראה לימד אותו שהאופנועים הרודפים אחריו מצמצמים את הפער. הוא חייב להתרכז בנהיגה, על אף שמאחוריו יושב אדם לא צעיר

ופצוע, שהטלטולים האלה מזיקים לו ומחמירים את מצבו. אין ברירה. עדיף פצוע קשה מאשר הרוג. שני הרוגים, בעצם.

בסיבוב חזק הזניק את האופנוע קדימה, מחפש דרך מילוט מהמצב המורכב אליו נקלע. למרות העובדה שמאחוריו ישב בכיר במשטרת ישראל - האופציה להזעיק את המשטרה לא באה בחשבון. עד שהיא תבוא, הם עלולים כבר להיות ללא רוח חיים, חס ושלום. עליו למצוא פתרון מהיר.

הפער הלך והתקטן. רוני ניחש שבעוד זמן קצר המאפיונרים יתחילו לירות. ובמצב הזה, הסיכויים שלו לשרוד הנם קלושים עד לא קיימים. עיניו התרוצצו מאחורי הקסדה השחורה. 'פתרון, פתרון, פתרון. חייב להיות אחד כזה. תמיד יש פתרון. אבל מה הוא, למען השם?' גלגלי מוחו עבדו קשה.

וכשהגיע הפתרון, רוני לא ידע האם הוא שמח או לא. זה ידרוש הקרבה. זה ידרוש תעוזה. זה יסכן אותו. זה יסכן את יורם שבשבילו הגיע לכאן הערב. זה פתרון מסוכן. את זאת הוא ידע בוודאות. מה לעשות שלעת עתה זהו המוצא היחיד שלו מהסיטואציה המסוכנת גם היא.